

Dr Mićo Đuričić „GALATHEA JE PLOD LJUBAVI...“

„Možete li zamisliti moj ponos i uzbuđenje kada sam, iako je bilo uobičajeno da se specijalistički ispit polaže operacijom sitnih promena na koži, dobio na istom zahvat rascepa usne i nepca? Ne želim da budem lažno skroman, ali svaki mladi čovek nosi u sebi taj vatreni poriv da se dokaže svima: sebi, kolegama, društvu. Ovo je za mene bio početak. Moja prva samostalna operacija bila je zatezanje kože i mišića stomaka. Priznajem da sam bio iznenađen poverenjem mojih profesora.“

KADA JE POČELO?

Prvi estetski zahvati u bivšoj Jugoslaviji urađeni su 1952 godine. Početkom pedesetih godina prošloga veka urađene su prve operacije zatezanja lica (fejs-lifting), što nam govori da su od samih početaka i praksa i teorija estetske hirurgije u nas išle u korak sa svetskim zbivanjima. Povećanje dojki tada je rađeno s fiziološkim rastvorom da bi, dve godine posle prve ugradnje silikonskih implantata u SAD (1962), bili ugrađeni silikonski implantati na Klinici za Plastičnu hirurgiju VMA. Redukcija dojki je rađena po do tada neprevaziđenim tehnikama – po Skugu i Strombeku – a kasnije i po MC Kisokuu.

MOJI PRVI KORACI KA ESTETSKOJ HIRURGIJI

Završivši Medicinski fakultet, zaposlio sam se kao vojni lekar, a nakon specijalizacije kod velikana naše hirurgije profesora dr Grive, dr Pantelića i sada pokojnog dr Božinovića, s velikom radošću započeo sam rad na VMA.

U okruženju vrsnih majstora svoje profesije bio sam na samom izvoru znanja kako iz rekonstruktivne, tako i iz estetske hirurgije. Iako su i metode i veštine godinama usavršavane, danas potpuno razumem iznenađenje mnogih pacijenata koji su na osnovu brojnih medijskih (primarno televizijskih i filmskih) proizvoda naviknuti na ideju da je estetska hirurgija čudotvorna pa pri prvim susretima s realnim rezultatima bivaju šokirani, jer sam i sam tih davnih godina bio potpuno razočaran vidljivim ožiljcima. No, na sreću, nakon specijalizacije uspokojilo me je i veoma motivisalo saznanje uočeno pri susretu s kolegama na studijskom putovanju u SAD, gde sam u Kaliforniji primetio iste ožiljke i iste rezultate. Zaključak je glasio da su ožiljci individualni i da zavise od kože i organizma pacijenta. Priznajem da mi je ovo podstaklo maštu, te kao jedan inovatorski duh poželeh za početak da otkrijem kako da ih najlakše skrijem, a zatim i pokušam da ih umanjim. Pretpostavljam da je ovo uz pomoć prirode, a na radost pacijenata, svakom mom kolegi sasvim normalna težnja.

PRVA OPERACIJA

Možete li zamisliti moj ponos i uzbuđenje kada sam, iako je bilo uobičajeno da se specijalistički ispit polaže operacijom sitnih promena na koži, dobio na istom zahvat rascepa usne i nepca? Ne želim da budem lažno skroman, ali svaki mladi čovek nosi u sebi taj vatreni poriv da se dokaže svima: sebi, kolegama, društvu. Ovo je za mene bio početak. Moja prva samostalna operacija bila je zatezanje kože i mišića stomaka. Priznajem da sam bio iznenađen poverenjem mojih profesora. Na svu sreću, kada uđem u operacionu salu, zaboravim na sve i prepustim se samo operaciji, pa iako šokiran i uzbuđen veličinom zadatka, s lakoćom i poletom uspešno sam okončao ovaj zahvat. Nakon toga radio sam sve. S obzirom na goruću ratnu situaciju i njene kobne posledice po brojne ljudske živote, s velikim brojem dragih kolega bio sam u prilici da dam sve od sebe da ih spasemo i ostavimo sa što manje telesnih posledica.

KAKO SAM I GDE SAKUPLJAO ZNANJA I USAVRŠAVAO SE?

Nakon prvih iskustava na VMA doškolovavao sam se u SAD (od Kalifornije do Njujorka), u Rusiji (na Akademiji Višnjevski) i u Brazilu (Rio i Sao Paulo, Porto Alegre, Kuritiba). Moja logika

bila je da odlazim i usavršavam se kod onih eminentnih svetskih stručnjaka čija su me izlaganja i radovi na međunarodnim kongresima zainteresovali, a koja su bila prihvaćena od eminentnih kolega u vodećim zemljama estetske hirurgije.

KAKO SE UČI ESTETSKA HIRURGIJA?

Estetska hirurgija se ne može naučiti čitanjem stručnih knjiga i gledanjem DVD-ova. Veliki hirurg se postaje stalnim učenjem i usavršavanjem kroz praksu. To je kod nas moguće na uglednim privatnim klinikama ili pak usavršavanjima u svetu (znatno skuplja opcija). Svetska praksa je da se prvo vežba na kadeverima (leševima), zatim se gleda kako drugi rade, nakon toga se rade prve operacije u prisustvu iskusnijih kolega, a tek onda nastupaju samostalni poduhvati. Smatram da je to normalan, kontinuiran, postepen i jedini logičan put. Veoma sam ožalošćen i ljut što je kod nas moguće otvoriti privatnu praksu bez dana iskustva u operacionoj sali na konkretnim zahvatima.

KADA STE I ZAŠTO DOŠLI NA IDEJU DA OTPOČNETE S PRIVATNOM PRAKSNOM?

Po legendi kiparski kralj Pigmalion, koji je bio vajar, iskleše prelepu statu u žene u koju se zaljubi. Afrodita, boginja ljubavi, smiluje se i oživi statu... Tako je nastala antička Galatea.

Moderna „Galathea“, Specijalna bolnica za plastičnu, rekonstruktivnu i estetsku hirurgiju, nastala je kao ovaploćenje beskrajne ljubavi, neumornog entuzijazma, suštinske stručnosti i efikasne organizacije požrtvovanog i nesebičnog tima stručnjaka, koji su od skromne ordinacije postepeno gradili, u svakom smislu, veliku bolnicu – utopište svima onima kojima su najnovija dostignuća, aparati, tehnike i znanja – izazov, a lepota i zdravlje – potreba.

Privatne ordinacije počele su kod nas da se otvaraju 1991. godine, pa sam ja te godine uplovio u privatne vode osnivajući specijalističku ordinaciju za plastičnu hirurgiju (nakon toga

se otvaraju „Avicena“, „ST Medica“, „Mens Sana“ – govorim isključivo o plastično hirurškim institucijama).

Sve je počelo u ulici Kneza Miloša, gde je uz kvalitetnu ekipu vrsnih stručnjaka i izuzetno opremljenu salu postojao i jedan krevet u dnevnoj nezi (tada smo započeli s tzv. dnevnom hirurgijom, koju danas iz nepoznatih razloga mnogi prezentuju kao novitet). Imao sam sreću da budem prvi koji će podneti zahtev za otvaranje privatne prakse i za izvođenje hirurških operacija pod anestezijom. Početak je bio veoma uspešan, pa smo se s jednog sprata širili na drugi, treći i, došavši do 12 soba, odlučili da je pravo vreme za promenu lokacije. Od februara 2004. godine Bolnica za plastičnu, estetsku i rekonstruktivnu hirurgiju „Galathea“ uselila se u nov objekat, i to u jednom od najlepših delova nekadašnjeg Singidunuma. Nadomak centra, a opet po strani gradske vreve i brzog života, u Ulici Mihaila Avramovića 14 a na Banjici. Nekadašnja vizija o zdravstvenoj ustanovi u kojoj će se pacijenti osećati bolje nego kod kuće danas je postala stvarnost – impresivno bolničko zdanje pacijentima, pored vrhunske usluge i pažnje, pruža uživanje u lepoti izuzetnog ambijenta, neskromne prirode i vrhunskog komfora 21. veka.

ZAŠTO SAM OTIŠAO SA VMA?

Kako propisi nisu dozvoljavali rad na VMA i rad u privatnoj praksi, tri meseca pred dobijanje čina pukovnika, 1997 godine, u svojstvu potpukovnika i načelnika kabineta dao sam otkaz. I danas sam veoma srećan i ponosan što sam radio na VMA.

KAKO SAM DOŠAO NA IDEJU DA ORGANIZUJEM MEĐUNARODNE SIMPOZIJUME U SRBIJI?

Videći kako se neke stvari u svetu rade, shvatio sam koliko to odudara od onoga što se kod nas radi, a kako su naši ljudi po

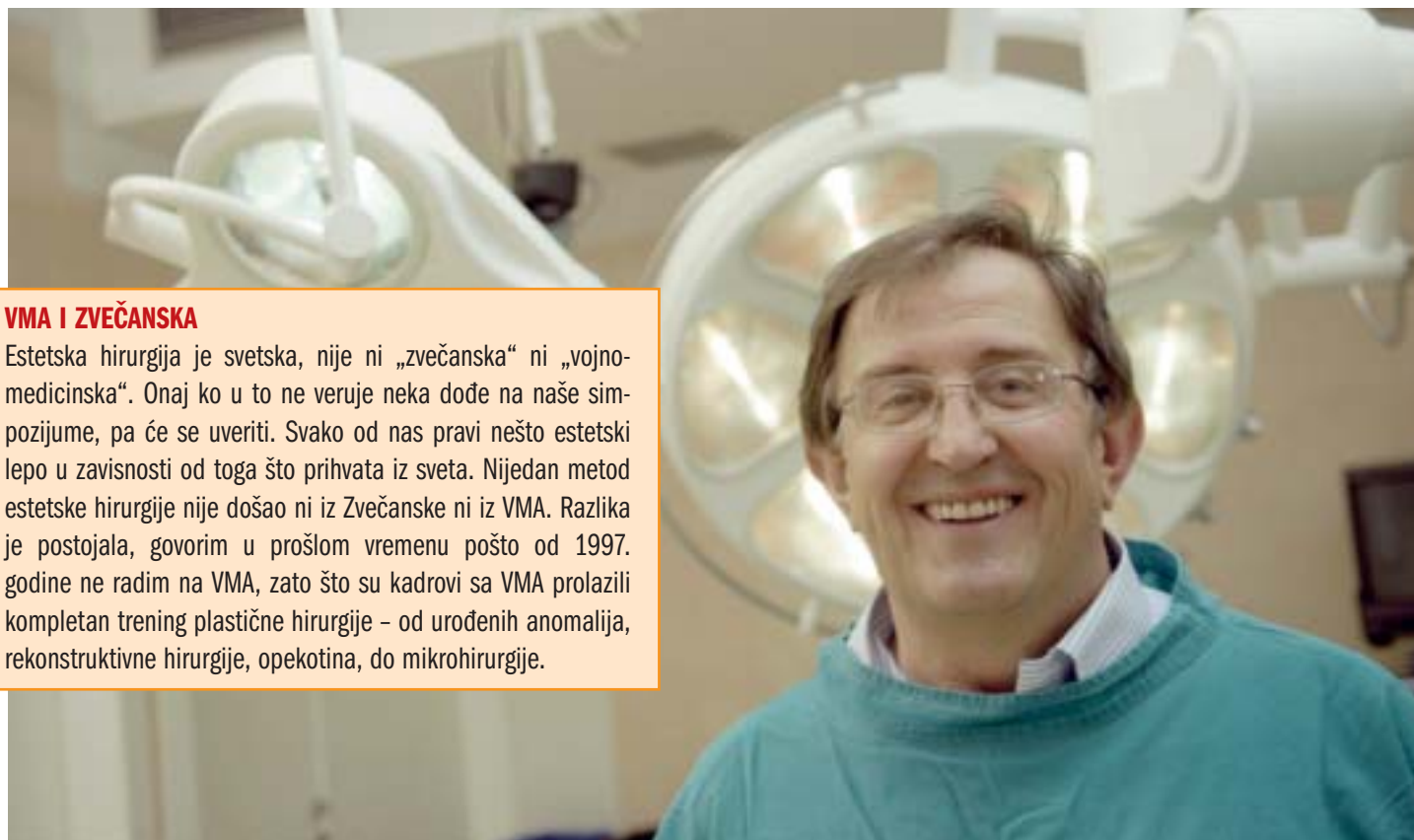
prirodi takvi da ne vole kad im neko njihov drži lekcije, počeo sam da dovodim stručnjake koji su izmislili određene metode da drže predavanja i praktičnu demonstraciju. Brzo sam, međutim, primetio da je u publici najmanje onih zbog kojih sam to i organizovao - oni koji su neke stvari radili pogrešno na te skupove nisu ni dolazili. Ali dolazili su drugi koji su imali želju da saznaju nešto novo, i koji i dan-danas pokazuju tu želju da uče i upoznaju se s onim kako se u svetu radi kako bi sebe i svoj rad poredili s najboljima, a ne sa samim sobom. I zbog tih ljudi sam srećan.

DOKLE JE STIGLA NAŠA ESTETSKA HIRURGIJA?

O našoj estetskoj hirurgiji možemo da govorimo s dva aspekta – hirurgije pojedinaca koji revnosno prate zbivanja u svetu i to primenjuju na mestima gde rade, i za njih možemo reći da zauzimaju sam vrh svetske hirurgije. U državnim ustanovama je došlo do malog zastoja u primeni i prenosu znanja, što će, nadam se, brzo biti ispravljeno.

ŠTA SE TRAJILO NEKADA, A ŠTA SADA?

Uvek i u svim segmentima života traži se kvalitet, poverenje i ispunjenje obećanja. Od intervencija tražilo se povećanje grudi, liposukcija, korekcija nosa, zatezanje lica, zatezanje stomaka, kapci. Čini mi se da danas broj operacija liposukcija opada (suprotno trendu u svetu), a razlog vidim u tome što su se pojedini hirurzi kod nas malo zaigrali i ljude prestravili neravninama. Bez obzira na to da li je u pitanju ultrazvučna, laserska liposukcija, liposukcija špricivima ili neka četvrta, kao rezultat se ne tolerišu nikakva brda i doline. Interesantno je da je u svetu ponovo trend da se liposukcija radi kako se na početku radila – špricivima. •

VMA I ZVEČANSKA

Estetska hirurgija je svetska, nije ni „zvečanska“ ni „vojno-medicinska“. Onaj ko u to ne veruje neka dođe na naše simpozijume, pa će se uveriti. Svako od nas pravi nešto estetski lepo u zavisnosti od toga što prihvata iz sveta. Nijedan metod estetske hirurgije nije došao ni iz Zvečanske ni iz VMA. Razlika je postojala, govorim u prošlom vremenu pošto od 1997. godine ne radim na VMA, zato što su kadrovi sa VMA prolazili kompletan trening plastične hirurgije – od urođenih anomalija, rekonstruktivne hirurgije, opekotina, do mikrohirurgije.